

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΕΑΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοιδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ὀκτωβρίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 47

ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΔΕΝΤΡΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ἄν κόψουμε ἴσια, ὀριζόντια, τὸν κορμὸν ἑνὸς μεγάλου δέντρου, θὰ ἴδωμε στήν ἐπιφάνεια τῆς τομῆς πολλοὺς ὁμόκεντρον κύκλους, πού μεγαλώνουν ὅσο ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ κορμοῦ πρὸς τὴν περιφέρειαν. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κύκλους οἱ φυτολόγοι μποροῦν νὰ λογαριάσουν τὴν ἡλικίαν τοῦ δέντρου· γιατί ξέρουν, γιὰ κάθε εἶδος, πόσα χρόνια περνοῦν ὡς νὰ σχηματισθῇ στὸν κορμὸν ἑνας κύκλος. Κοιτάζετε, π. χ. τὸν κορμὸν τοῦ αἰωνόβιου αὐτοῦ δέντρου, πού τὸν βρήκα σ' ἕνα γερμανικὸν περιοδικὸν καὶ ὁ φίλος μας **Μανντὸφ** εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ τὸν ἀντιγράψῃ: Ξεράθηκε καὶ ἔπεσε τὸ 1891. Ἀπὸ τοὺς κύκλους τοῦ ὅμως βρίσκεται πῶς φυτεύθηκε, — ἢ καλύτερα φύτεωσε, — τὸ ἔτος 550. Ἐξῆς λοιπὸν 1341 χρόνια σωστά. Κι' ὅμως θὰ ζοῦσε ἄλλα τόσα, καὶ περισσότερα, ἂν οἱ συνθήκες τῆς ζωῆς του στὸ δάσος ἦταν καλύτερες, ἢ ἂν δὲν τὸχαν σακατέψῃ οἱ ὕλοτόμοι.

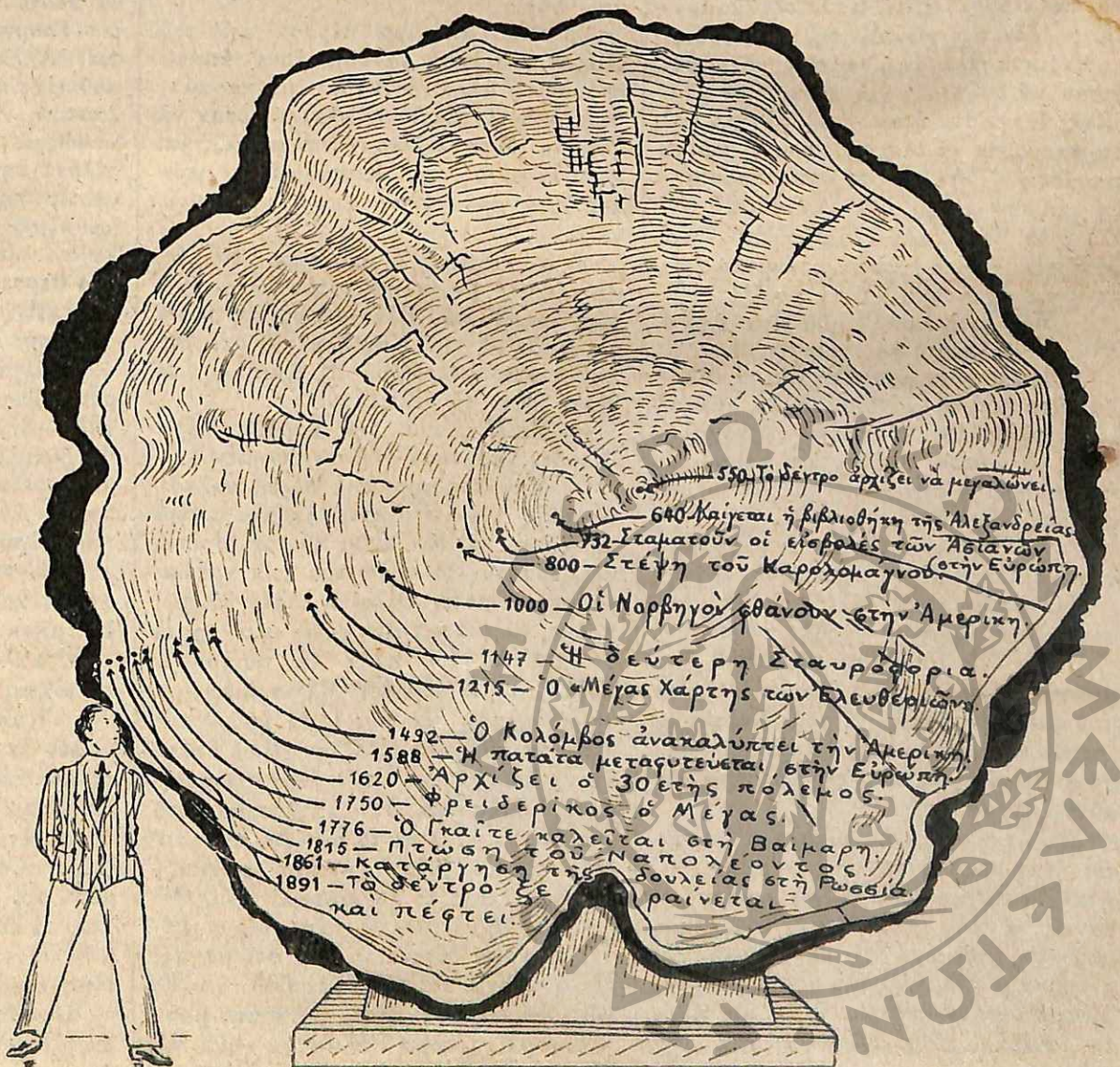
Γιατί, καθὼς ξέρετε, τὰ δέντρα εἶναι πολὺ μακρόβια. Ὑπάρχουν στὸν κόσμον δέντρα πού φύτεωσαν πολλοὺς αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ, καὶ ἐδῶ στὰς Ἀθήνας ἀκόμα ἔχουμε τὴν «ἐλαίαν τοῦ Πλάτωνος», στὸν τόπον ὅπου ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος εἶχε τὴν Ἀκαδημία του. Ἡ ἐλιά αὕτη δὲν εἶναι βέβαια σήμερον ἕνα δέντρο μέγαλον καὶ ἀνθηρό· ζῇ ὅμως ἀκόμα, καὶ κάθε τόσο πετᾷ ἀπ' τὸν κορμὸν τῆς βλαστῶν, πού ἀνθίζουν καὶ καρποφοροῦν. Οἱ σοφοὶ μάλιστα τῆς Εὐρώπης, οἱ ἑλληνιστές,

οἱ ἀρχαιολόγοι, θεωροῦν πολὺτιμον δῶρον νὰ λάβουν ἀπὸ φίλου τοῦς Ἀθηναίον, ἢ νὰ κόψουν ἐρχόμενοι ἐδῶ, ἕνα κλαδάκι ἀπὸ τὴν ἀθάνατον «ἐλαίαν τοῦ Πλάτωνος».

Ἀλλ' ἂς γυρίσουμε στὸ γερμανικὸν δέντρο. Ἐνας φυτολόγος, πού μέτρησε τοὺς κύκλους τοῦ κορμοῦ του καὶ λογάριασε ποιά ἐποχὴ σχηματίσθηκε ὁ καθένας, εἶχε τὴν ἐμπνευσιν νὰ γράψῃ στὸ πλάι τὰ ἱστορικὰ συμβάντα πού ἀντι-

στοιχοῦν σὲ κάθε ἐποχὴ. Καὶ μποροῦμε νὰ διαβάσωμε: 550, τὸ δέντρο ἀρχίζει νὰ μεγαλώνῃ... 640, καίγεται ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξάνδρειας... 1000, οἱ Νορβηγοὶ φθάνουν στὴν Ἀμερικὴ... 1147, δευτέρα Σταυροφορία, — καὶ καθεξῆς. Ἔτσι τὸ δέντρο ἔγινε ἕνα εἶδος Χρονογράφου.

Ὅσο γιὰ τὸν ἄνθρωπον πού βλέπετε στὸ πλάι, ζωγραφίστηκε ἀπλῶς γιὰ νὰ

παίρνη κανείς, με τη σύγκριση, μια ιδέα του ύψους και του πλάτους που έχει το κομμάτι αυτό του κορμού, που είναι στημένο ορθό, για να φαίνονται οι κύκλοι και να διαβάξουνται οι επιγραφές. Έννοείται πως όλοι οι κορμοί δεν έ-

ALPHONSE DAUDET

Ο ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

—Συνέχεια από το προηγούμενο—

Θ'

«Θά πουλάς πορσελάνες!»

Όταν είπα τον τελευταίο στίχο, ο Ζάκ σηκώθηκε ένθουσιασμένος να χειροκροτήσει. Αλλά σταμάτησε σαστισμένος, καθώς είδε πόσο σ'αγαπάει ήταν τ'απόστομα των καλεσμένων. Κι' εγώ δεν ξέρω γιατί έμεναν όλοι έτσι αποσβολωμένοι και βουβοί. Ίσως δεν κατάλαβαν ότι το έργο μου είχε τελειώσει, και μόνο αφού πέρασε κάμποση ώρα, τ'όλησαν μυρωδιά.

Και τότε μίλησε πρώτος — ποιος νομίζετε; — Ο τυφλός Δαλουέτ.

Μου άρεσε πολύ που σκότωσαν την πεταλούδα! είπε. Καλά της έκαμαν. Εγώ δεν τις χωνεύω τις πεταλούδες.

Μερικοί γέλασαν μ' αυτό κι' όλοι άρχισαν να συζητούν για τ'όλημά μου. Ένας έλεγε ότι ήταν πολύ μεγάλο και ότι μπορούσα να τ'ό περιόρισω σε μερικά τετράστιχα! Άλλος ότι ήταν απομίμηση κάποιου μύθου τ'ό Λαφονταίν, κι' άλλος ότι δεν ήξερα καλά φυσική, και ζωολογία, γιατί τ'ό έγραφα πράγματα απίθανα για τ'ό έντομα και τ'ό πουλιά.

Μήν τ'ό άκους! μου είπε σιγά ο Ζάκ. Είναι σωστό άριστούργημα!

Ο Πιερότ δεν μου είπε τίποτα. Άλλά αύτε και σε κανέναν άλλο μίλησε κείνο τ'ό βράδυ. Φαινόταν άπασχολημένος με κάποια σκέψη, και κάπου-κάπου πλησίαζε τ'ό κόρη του και μιλούσαν μαζί σιγά-σιγά.

Τ'όνη άλλη μέρα έλαβα ένα γράμμα τ'όης Καμίλλης με τ'ό λίγα αὐτὰ λόγια: «Ο μπαμπάς σε θέλει για να μιλήσετε. Σε παρακαλεί νάρθης σύντομα». Άλλά εγώ τότε είχα κυριευθεί από μια και μόνη ιδέα: να βρω έκδοτη, να μου τυπώσει τ'ό ποίημά μου. Σκέφτηκα λοιπόν ν' αναβάλω τ'όνη επίσκεψή μου στο Πιερότ, ως να λύσω τ'ό σπουδαίο αὐτὸ ζήτημα.

Δεν ήταν καθόλου εύκολο. Οί έκδοτες ήταν πολύ δύσκολοι άνθρωποι, κι' ήταν σωστό κατόρθωμα να καταφέρει κανείς να τ'όσ πλησιάσει. Τ'ό κάκου φορούσα καθεμέρα τ'ό ρεντιγκότα και πήγαινα μ' όλη μου τ'όνη επίσημότητα. Δεν με δεχόταν κανείς, ή αν με δεχόταν, ανέβαλε κάθε συζήτηση για τ'όνη έκδοση.

χουν αὐτὴ τ'όνη όψη, όταν κοπούν όριζόντια. Υπάρχουν δέντρα, που οί κορμοί τους μέσα είναι σκαμμένοι, κούφιοι, όπως π. χ. ή έλιά. Άλλά οί σφοδρὲς έχουν άλλους τρόπους για να λογαριάζουν κι' αὐτὼν τ'όνη ήλικία.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

Περάστε τ'όνη άλλη εβδομάδα, γιατί τ'όρα είμαστε πνιγμένοι, μου έλεγαν παντ'ό.

Πέααααν έτσι όχτώ μέρες κι' έφτασε ή Κυριακή. Ο Ζάκ πήγε κι' έφαγε στο Πιερότ κι' εγώ έμεινα στο σπίτι, για να ξεκουραστώ. Τ'ό βράδυ που γύρισε, κάθισε στο πόδια τ'ό κρεβατιού κι' άρχισε να με μαλώνει:

— Άκου να σου πω, Δανιήλ! Κάνεις άσχημα που δεν πηγαίνεις εκεί πέρα. Η καίμενη ή Καμίλλη κλαίει, κι' ο Πιερότ άπορεί με τ'ό διαγωγή σου. Α, κάνεις άσχημα, πολύ άσχημα! Αύριο πρέπει να πάς.

— Σου τ'ό υπόσχομαι, Ζάκ, ότι θα πάω αύριο.

Τ'ό άλλο απόγευμα πέρασα από τ'ό Πιερότ. Θέλησα νάνεθώ ίσια άπάνω στο σπίτι, αλλά ο Πιερότ με παραμόνευε από τ'ό ταμείο και δεν μπόρεσα να ξεφύγω. Μπήκα λοιπόν στο μαγαζί και κάθισα κοντά του. Κάπου-κάπου μερικές νότες άκουγόταν από τ'ό παραμάγαζο.

— Κύριε Δανιήλ, μου είπε ο Πιερότ, χτυπώντας με φιλικά στον ώμο, έχω κάτι να σου πω. Βλέπω πως ταιριάζετε μια χαρά με τ'όνη Καμίλλη και σκέφτηκα να σας παντρεύω. Η Καμίλλη σε θέλει. Εσύ τ'ό θέλεις;

— Με όλη μου τ'όνη καρδιά, κύριε Πιερότ, άπάντησα εγώ συγκινημένος.

— Μπράβο, μπράβο! Θέλω δηλαδή να πω... εϊστε μικροί άκόμη, παιδιά πράματα, και δεν είναι καιρός. Πρέπει να περάσουν τ'ό λιγώτερο τρία χρόνια, να μεγαλώσετε. Θέλω δηλαδή να πω, πρέπει να πιάσεις στα χέρια σου καμμιά δουλειά. Δε λέω, καλά τ'όνα ποιήματα, αλλά και μιá δουλειά. Μάλιστα εγώ, — θέλω δηλαδή να πω, — αν ήμουν στη θέση σου, θάκανα τ'ό εξής: Θέλω δηλαδή να πω, θάφωνα σ'όνη άκρη τ'ό ποιήματα, θάμπαινα στο κατάστημα τ'ό Πιερότ, θά μάθαινα τ'ό εμπόριο τ'ός πορσελάνης, και μέσα σε τρία χρόνια ο Πιερότ θάκανε τ'ό λογαριασμό του. Θέλω δηλαδή να πω, σε τρία χρόνια μέσα, σε κάνω συνεταίρο μου στο μαγαζί και σου δίνω και τ'όνη κόρη μου... Ε, πώς σου φαίνεται αὐτό, φιλάρακο μου;

Και με χτύπησε πάλι στον ώμο, γελώντας με τ'όνη καρδιά του. Νόμιζε ο

καίμενος, ότι εγώ θα πηδούσα από τ'ό χαρά μου, μόλις μου πρότεινε να με κάνει συνεταίρο του και να με βάλει να πουλώ πορσελάνες!

Δεν τόλμησα να τ'όν δυσχεστήσω και δεν τ'ό άπάντησα λέξη.

Η πρόταση αὐτή με σάστισε λιγάκι. Έρριξα τ'ό μάτια γύρω μου κι' είδα τ'ό πιατικά, τ'ό γυαλικά τ'ό μαγαζιού, άραδιασμένα στήλες-στήλες. Μου φάνηκε για μιá στιγμή πως με κορόιδευαν και χαμογελοῦσαν, σ'α να μουλεγαν: «Κύριε ποιητή, θά πουλάς πορσελάνες, κύριε ποιητή!» Πιδ πέρα, ήταν βαλμένες στή σειρά βροσκοπούλες από πορσελάνη, που έμοιαζαν κι' αὐτὲς σ'α να μουλεγαν: «Μάλιστα, κύριε καλλιτέχνη, θά πουλάς πορσελάνες!»

Πήγαινα να χάσω τ'ό νοῦ μου.

Ο Πιερότ νόμιζε πως ή συγκίνηση μου είχε κόψει τ'ό φωνή.

— Θά τ'ό ξαναπούμε άπόψε, μου είπε για να με άφίσει να συνέλθω... Για τ'όνη ώρα, σύρε άπάνω να ιδείς τ'ό μικρή, που είναι μοναχή και θά θέλει συντροφιά...

Ανέβηκα άπάνω και βρήκα τ'όνη Καμίλλη στο σαλονάκι της, να κεντά όλοένα παντούφλες, πλάϊ στη σπουδαία κυρία Τρουμπόν. Δεν ξέρω ποιά ήταν ή αϊτία. Άλλά ποτέ ή δεσποινίς Πιερότ δε μου είχε φανεί τόσο πεζή και τόσο σχολαστική, όσο εκείνη τ'όνη ήμέρα. Και καθώς με κοίταζε, περνώντας όλοένα τ'ό βελόνα της στο εργόχειρό της, έμοιαζε με τ'ός πορσελάνινες βροσκοπούλες τ'ό μαγαζιού, που με περιπαίζαν και μουλεγαν: «Κύριε ποιητή, τ'όρα θά πουλάς πορσελάνες!» Η καίμενη ή Καμίλλη, εκείνη τ'ό στιγμή, ήταν τέλεια «πορσελανοπούλα».

Σε λιγάκι, ήρθε από κάτω κι' ο Πιερότ, εύθυμος, φλύαρος, άνυπόφορος. Τά «θέλω δηλαδή να πω» έπεφταν βροχή. Φάχαμε επίσημα, κι' ύστερα ο Πιερότ με πήρε κατά μέρος για «να τ'ό ξαναπούμε», να συζητήσουμε τ'όνη πρότασή του. Εγώ είχα βρει πάλι τ'όνη ψυχραιμία μου και τ'ό είπα, ότι τ'ό πράγμα ήθελε σκέψη κι' ότι θά τ'όδυνα άπάντηση σ' ένα μήνα.

Ο καλός άνθρωπος ξαφνίστηκε, αλλά είχε τ'όνη εύγένεια να μην τ'ό δείξει.

— Καλά, είπε, σ' ένα μήνα.

Δεν ξαναμίλησαμε πιά. Όστόσο, όλη τ'ό βραδυά σ' αὐτιά μου άνηχοῦσε διάκοπα εκείνο τ'ό απαίσιο «θά πουλάς πορσελάνες», και μου φαινόταν πως τ'ό δέχρινα σε κάθε ήχο που άκουγόταν μέσα στο πεζό εκείνο σαλόνι με τ'ό γνωστά, τ'ό ίδια πράγματα και τ'ός ίδιους ανθρώπους, που έλεγαν κάθε βράδυ τ'ός ίδιες κουβέντες.

Όταν γύρισα στο δωμάτιο και τ'ό διηγήθηκα όλα στη μητέρα μου τ'ό Ζάκ, έγινε κι' αὐτός έξωφρενών:

— Τ'ό έκαμε, λέει! φώναζε. Ο Δανιήλ! Έσέτ να γίνει πορσελανάς! Αχαχούς εκεί, πρόταση μιá φορά! Σα να λεγαν στο Λαμαρτίνο να πουλάει σπέρτα ή στο Σαιντ-Μπέδ να φτιάχνει σκαλές!... Τ'ό κουτό κεφάλι αὐτὸς ο Πιερότ! Άλλά δεν ξέρει ο κακόμοιρος και δε φταίει. Όταν ιδεί τί επιτυχία θάχει τ'ό βιβλίο σου και τί θά γράψουν οί έφημερίδες για σενα, θά ιδής που θάλλάξει γνώμη.

— Πολύ καλά, Ζάκ. Άλλά για να γράψουν οί έφημερίδες, πρέπει να τυπωθεί πρώτα τ'ό βιβλίο μου. Άλλά πως θά τυπωθεί; Οί έκδοτες είναι όλοι άγρια θηρία. Κι' ο μεγάλος Μπαγκαβάτ άκόμη τ'ό βιβλίο του τ'ό τυπώνει μ' έξοδα δικά του.

— Ε, λοιπόν, και μεϊς θά τ'ό τυπώσουμε μ' έξοδα δικά μας! φώναξε ο Ζάκ χτυπώντας τ'ό γροθιά του πάνω στο τραπέζι.

Εγώ τ'όν κοίταξα σαστισμένος.

— Μ' έξοδα δικά μας;

— Ναί, μικρέ μου, μ' έξοδα δικά μας! Ακριβώς αὐτὸν τὸν καιρό, ο μαρκήσιος τυπώνει τὸν πρώτο τόμο από τ'ό απομνημονεύματά του και βλέπω καθεμέρα τὸν τυπογράφο του. Είναι καλὸς άνθρωπος και φαντάζομαι πως θά μ'ας έκανε πίστωση. Να τὸν πληρώσουμε άμα πουληθεί τ'ό βιβλίο. Φαντάζομαι πως θά μείνει εύχαριστημένος. Αύριο θά τ'ό μιλήσω.

Πραγματικῶς, ο Ζάκ τ'όνη άλλη μέρα βρήκε τὸν τυπογράφο και γύρισε ένθουσιασμένος:

— Τελείωσε! είπε θριαμβευτικά. Αύριο κιόλας μπορούμε ν' αρχίσουμε τ'ό τύπωμα. Θά στοιχίσω έννιακόσια φράγκα, τιποτένια πράγματα δηλαδή. Θά υπογράψω τρία γραμμάτια από τρακόσια φράγκα τ'ό καθένα, πληρωτέα κάθε τρεις μήνες. Άκουσε να ιδείς πως σέφτηκα: Πουλάμε τρία φράγκα τ'ό αντίτυπο και τραβάμε χίλια αντίτυπα. Θά εισπράξουμε λοιπόν τρεις χιλιάδες φράγκα — τ'ό άκούς, τρεις χιλιάδες φράγκα! Πληρώνουμε τ'ό χίλια στὸν τυπογράφο, κάτι άλλα στὸς βιβλιοπώλες και σ'ίς έφημερίδες, και μ'ας μένουν χίλια πεντακόσια φράγκα κέρδος καθαρὸ! Αὐτὸς είναι ο λογαριασμός μου. Δεν είναι θαυμάσιος;

Αν ήταν θαυμάσιος; άκούς έχει!... Θά τελείωναν έτσι τ'ό βασανά μου, τ'ό κυνήγι τὼν έκδοτῶν, οί ταπεινώσεις κι' οί έξευτελισμοί και έκτός από αὐτό, θά είχαμε και τ'ό κέρδη μας. Τ'ό χαρά λοιπόν εκείνο τ'ό βράδυ στο καμαράκι μας, τί σχέδια και τί όνειρα! Και τ'ός άκόλουθες μέρες, πόσες μικρές χαρές, που τ'ός γεύεται κανείς στάλα-στάλα! Νά πηγαίνω στο τυπογραφείο, να διορθώνω τ'ό δοκίμια, να διαλέγω χαρτί για τ'ό χρωματιστὸ έξώφυλλο, να βλέπω τ'ό χαρτί να τραδιέται νωπὸ από τ'ό πιεστήριο, με

τ'ός σκέψεις μου — φα, ταθήτε! — τυπωμένες άπάνω να τρέχω δυό, τρεις, τέσσερις φορές στο βιβλιοδέτη, και στο τέλος να έρχομαι θριαμβευτικά στο δωμάτιο, κρατώντας στο χέρι τ'ό πρώτο πρωτό αντίτυπο, που τ'ό άνοιξα και τ'ό φυλλομέτρησα με τρεμάμενα δάχτυλα!... Μά υπάρχουν στὸν κόσμο μεγαλύτερες χαρές από αὐτὲς που δοκίμασε τότε ο Πιτσιρίκος;

Φυσικά, τ'ό πρώτο αντίτυπο τ'ό βιβλίου μου άνήκε δικαιωματικά σ'όνη Καμίλλη. Τ'ό ίδιο βράδυ ξεκινήσαμε μαζί με τ'ό μητέρα μου τ'ό Ζάκ, που ήθελε ν' απολαύσει κι' αὐτὸς τ'ό θρίαμβό μου, και τ'ός πήγαμε. Μπήκαμε γελαστοί και περήφανοι στο σαλόνι, όπου ήταν όλος ο συνηθισμένος κόσμος.

— Κύριε Πιερότ, είπα εγώ επίσημα. επιτρέψετε μου να προσφέρω τ'ό πρώτο μου έργο στη δεσποινίδα Καμίλλη.

Κι' έδωσα τ'ό βιβλίο μου στο μικρό χεράκι που έτρεμε από συγκίνηση. Τά μαύρα μάτια τ'ός Καμίλλης μου έστειλαν ένα βλέμμα γεμάτο εύγνωμοσύνη, και τ'ό χείλη της μου είπαν ένα θερμότατο εύχαριστώ.

Ο Πιερότ όμως ήταν λιγότερο ένθουσιασμένος από τ'όνη κόρη του. Τὸν

άκουσα να ρωτᾷ τ'ό Ζάκ, τί θά κέρδιζα από αὐτό τ'ό βιβλίο.

— Χίλια πεντακόσια φράγκα, άπάντησε με πεποίθηση ο Ζάκ.

Κι' άρχισαν τότε να συνομιλοῦν σιγά-σιγά, ώρα πολλή. Άλλά εγώ δεν άκουγα τί έλεγαν. Εγώ απολάμβανα τ'ό χαρά να βλέπω τ'όνη Καμίλλη να κοιτάζει πότε τ'ό βιβλίο μου, πότε μένα, με άπειρο θαυμασμό...

Τ'ό ίδιο βράδυ, πριν γυρίσουμε στο καμαράκι μας, κάναμε μιá βόλτα στα βιβλιοπωλεία, να ιδούμε τί έντύπωση έκανε τ'ό βιβλίο μου σ'ίς βιτρίνες.

— Στάσου μιá στιγμή, μου είπε ο Ζάκ, να ρωτήσω έδω πόσα πουλήσαν.

Εγώ τὸν περίμενα απέξω, κοιτάζοντας πάντα τ'ό βιτρίνα. Σε λίγο, ο Ζάκ βγήκε, χλωμός από τ'ό συγκίνησή του.

— Φίλε μου, είπε, πουλήθηκε κιόλα, ένα! αὐτό είναι καλὸς οίωνός...

Τ'όσφιξα τ'ό χέρι, χωρίς να βγάλω μιá, γιατί, αλήθεια, ή συγκίνηση μου πνιγε τ'ό φωνή. Υπάρχει κάποιος στο Παρίσι, έλεγα μέσα μου, πουδγαλε τρία φράγκα από τ'ό πορτοφόλι του κι' άγόρασε αὐτό τ'ό προϊόν τ'ό μυαλού σου.

(Ακολουθεί) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΠΙΡΤΟ ΜΟΝΑΧΟ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Πραγματικῶς, ή κυρά-Χοήσταινα είχε φυλάξει ένα μεγάλο κομμάτι από τ'ό μοσχάρι που έσφαξε, για τ'όνη αδερφή της τ'όνη κυρά-Γιάνναινα.

— Πάω' το, λέει τ'ό 'Ακσιμιά. Θά φάτε από αὐτό δυό-τρεις μέρες, και περισσεύει κιόλα για να πουλήσετε στη γειτονιά.

— Μά πως να τ'ό πάσω; λέει ο 'Ακσιμιάς. Είναι πολύ βαρύ...

— Φορώσου το, καλέ, στην πλάτη, τ'ό λέει ή θεά του κι' αν ιδρώσης και λίγο, ως που να τ'ό πᾶς, δεν πειράζει. Παλιόκαρι είσαι.

— Α, όχι! φωνάζει ο 'Ακσιμιάς. Δεν ξαναπαθάνω εγώ αὐτό που έπαθα με τ'ός ρόδες. Η μητέρα μου μου έμαθε τὸν τρόπο!

Κι' άμέσως παίρνει ένα σκονί, δένει καλά τ'ό κρέας και φεύγει τραβώντας τ'ό πίσω του.

«Α, έτσι μάλιστα! συλλογίζεται. Ούτε θά κουραστώ, ούτε θά ιδρώσω. Ίδὲς τ'ό πως τρέχει! σ'α νάχη ρόδες κι' αὐτό!...»

Φυσικά, αφού τ'ό τραβούσε με τ'ό σκονί, τ'ό κρέας έτρεχε. Άλλο ζήτημα τί χάλια γινόταν, καθώς σερνόταν στα χώματα και σ'ίς λίσπες τ'ός δρόμου...

(Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

δέν' Συγγρόνως τούς κάνει γνωστό ότι στο έξης θ' ανήκουν στο τμήμα όπου θα διδάσκει ή θεία 'Αγλαΐα και θα κάνουν παρέα με τον Ζοζό και την 'Ελενίτσα. Καταντροπιασμένοι κι' οι δύο, τρυπώνουν σε μια γωνιά, κοντά στον Ζοζό που τούς κοιτάζει ειρωνικά.

Υστερα ήρθε ή ανάγνωση. 'Ο θεός Βαρνάβας είναι αυστηρός όσο παίρνει. Δεν αφήνει αδιόρθωτο ούτε το παραμικρό λάθος. Έτσι τα παιδιά βάζουν τα δυνάτα τους στην ανάγνωση, και ξαφνιάζονται εξαιρετικά όταν άκουγε το κουδούνι να τούς φωνάζει για το γεύμα.

Μεσημέρι κιόλας! Ποτέ πρωινό δεν είχε περάσει τόσο γρήγορα από τότε που βρίσκονται στις Καστανιές. Η τάξη εν σώματι, διευθύνεται στην τραπέζα, όπου βρίσκεται κιόλας ή θεία 'Αγλαΐα.

Τα παιδιά έχουν μεγάλη όρεξη κι' έτσι καταδροχθίζουν τα φαγητά που αποτελούν τον συνδυασμό της κουζίνας της θείας 'Αγλαΐας με την κουζίνα του θείου Βαρνάβα. Έτσι κανένας δεν παραπονιέται για το φαγητό, αλλά όλοι παρατηρούν με κάποια στενοχώρια πως όλα έχουν αλλάξει.

Στο σπίτι επικρατεί πραγματική πειθαρχία στρατιωτική. Η παραμικρή αταξία τιμωρείται αυστηρά. Έτσι ο Ζοζός, που θεωρούσε δικαίωμα του να ψαρεύει τα φρούτα στα πιάτα των γευμάτων του, μπαίνει στη στιγμή στη γωνιά κι' ή Μαργαρίτα, που έβρισκε εξαιρετική ευχαρίστηση να τομπά το μπράτσο της μικρότερης αδελφής της, τιμωρείται με στέρηση του φρούτου.

Μετά το φαγητό, ο θεός επιτρέπει ένα μικρό περίπατο στη δενδροστοιχία, υπό την επίβλεψη όμως της Ζωής και στις δύο άκριδες, την ώρα που όλοι νόμιζαν πως ο θεός Βαρνάβας ήταν ακόμη βυθισμένος στον μεσημεριάτικο του ύπνο, τον βλέπουν να στέκεται στο κεφαλόσκαλο, χτυπώντας το κουδούνι για μάθημα.

Και τ' απόγεμα μάθημα λοιπόν; 'Ολοι κατεβάζουν τα μούτρα τους, αλλά πρέπει να υπακούσουν κι' έτσι κάνουν μάθημα ως τις τέσσερις. Υστερα νομίζουν πια πως είναι ελεύθεροι, αλλά δυστυχώς μόνο τ' αγόρια έχουν αυτή την ευτυχία. Τα κορίτσια τα κρατά ή θεία 'Αγλαΐα, για να τούς κάνει μάθημα κοπτικής.

Κι' έτσι αγόρια και κορίτσια συναντιούνται μόλις κατά τις πεντέμισι, και κανένας μπορεί να φαντασθή τί παιχνίδια έκαναν ως το βράδυ.

Η ίδια πειθαρχία που επικρατούσε στο γεύμα, υπάρχει και στο δείπνο και πιέζει με το σιδερένιο χέρι της όλα τα

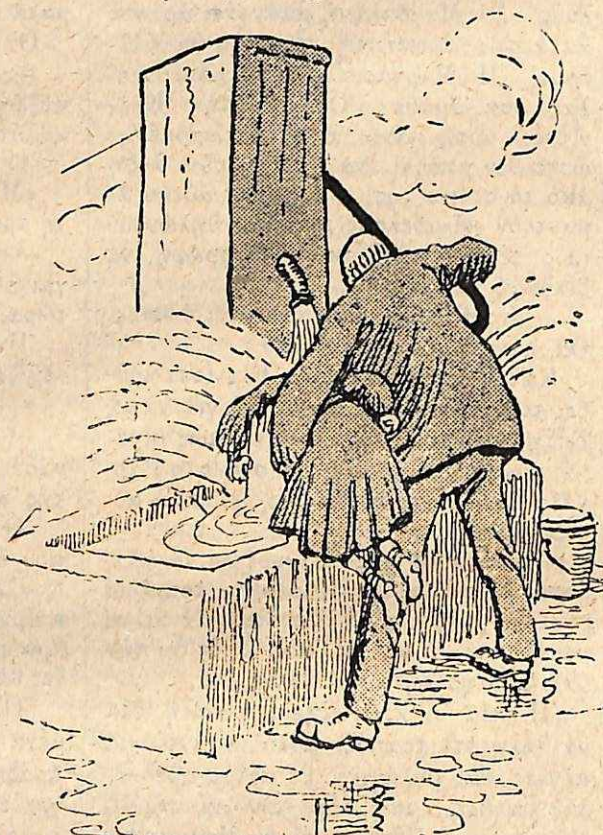
παιδικά κεφαλάκια. Δεν είναι παράξενο λοιπόν το ότι, μόλις απομακρύνθηκε ο φοβερός θεός Βαρνάβας, ύψώθηκαν από παντού παράπονα και διαμαρτυρίες.

Τα παιδιά απευθύνονται στη θεία 'Αγλαΐα, που την βρίσκουν πιο επιεική από το θείο Βαρνάβα.

— Μά, θεία μου, αν εξακολοθήσῃ έτσι το πράγμα, τότε δεν βρισκόμαστε σε διακοπές.

Η θεία 'Αγλαΐα κοιτάζει σοβαρά την αναστατωμένη νεολαία.

— Διακοπές; Και γιατί θέλετε έσείς να κάνετε διακοπές, τη στιγμή που όλοι οι μαθητές, στη Γαλλία, θα μείνουν κλεισμένοι στα σχολεία ως τον Ιούλιο;

«Και τρομπάρησε άφθονο νερό.»

Θα ήταν κρίμα μόνο έσείς να χάνετε τον πολύτιμο καιρό σας.

Ο τόνος δεν επιδέχεται αντίρρηση κι' ή θεία 'Αγλαΐα φεύγει, χωρίς να πη ούτ' ένα παρηγορητικό λόγο. Αυτό, αν τι να κατευνάση τα πνεύματα, τα ξερεθίζει ακόμη περισσότερο. Άνεμος επαναστατικός πνέει πάνω απ' όλων τα κεφάλια, κι' ή επομένη ημέρα προμηνύεται τρικυμιώδης από το πρωί.

Τα παιδιά φώναζαν και γκρίνιαζαν την ώρα της τουαλέτας τους, την ώρα που έπιναν το γάλα τους, ολοένα. Κι' έτσι ο θεός Βαρνάβας, στις έννέα που άρχισε το μάθημα, δεν βρήκε την τάξη του καθόλου ήρεμη. Κι' είχε και σήμερα όλα τα παιδιά, γιατί ή θεία 'Αγλαΐα έπρεπε να επιστατήσῃ τη μπουγάδα της.

«Όλα πάνε στραβά κι' ανάποδα αυτό

το πρωινό. Τα παιδιά διαδίδουν άσχημα, άπαντούν ακόμη χειρότερα, σπάζουν τα μολύβια τους. 'Ο θεός κοντεύει να θυμώσει, αρχίζει κιόλας να μιλή πιδ άγρια. Αυτό φέρνει μια σχετική και παροδική ήσυχία. Τόσο παροδική, ώστε ή Μαργαρίτα, ή πιο άτακτη απ' όλους, συλλαμβάνεται επ' αυτοφώρῃ τη στιγμή που, κρυμμένη πίσω από το βιβλίο της, κάνει φριχτές γκριμάτσες στο Ζοζό και στην 'Ελενίτσα.

— Μαργαρίτα, λέει ο θεός ύψωνοντας τη φωνή του, έλα δω.

Η Μαργαρίτα μένει στη θέση της, προς ζωηρή ικανοποίηση όλων, γιατί σ' αλήθεια, αυτό το πρωί, ο διάβολος αυτούσιος έχει μπει σ' αυτά τα τρελόπαιδα.

— Μαργαρίτα, έλα δω, γιατί θα σηκωθώ!

Η φωνή τώρα είναι τόσο τρομερή, ώστε ή Μαργαρίτα αποφασίζει να υπακούσῃ. Με μεγάλη δυσκολία, έρχεται και τοποθετείται ένα μέτρο μακριά από την έδρα του δασκάλου. Εκεί όμως βρίσκει ότι ή ένδειξη αυτή της υπακοής της ήταν άρκετη και δεν κουνιέται ούτε μια πιθαμή παραπέρα. 'Ο θεός Βαρνάβας έχει, φαίνεται, μεγάλη υπομονή σήμερα, γιατί αντί να την βάλῃ άμέσως σε θεογνωσία, της λέει μόνο:

— Πάρε το βιβλίο σου και διάβασε δυνατά το μάθημά σου.

Η Μαργαρίτα, αντί γι' άλλη απάντηση, σφίγγει τα χείλια της. Και τώρα πια ο θεός θυμώνει αληθινά, και με το δίκιο του. Διατάζει και πάλι.

— Μαργαρίτα, υπάκουσε!

«Όλοι τρέμουν. Η Μαργαρίτα περισσότερο από κάθε άλλον. Δεν έννοει όμως να υποχωρήσῃ.

— Μαργαρίτα, μιά, δύο, τρεις! 'Ο θεός σηκώνεται.

— «Ω, θεέ μου, ίκετεύει ή Μαγδαληνή, θά την πιάσῃ νευρική κρίση! — Νευρική κρίση; Αλήθεια; Αυτό θα το ιδούμε.

Πραγματικώς, ή Μαργαρίτα αρχίζει να σφίγγῃ τα χέρια της και το στόμα της, να τεντώνῃ το λαιμό της και να γουρλώνῃ τα μάτια της. Δίχως άλλο ή μαυμά της θα τρομοκρατιόταν από ένα τέτοιο πράγμα, άλλ' ο θεός Βαρνάβας δεν συγκινείται έτσι εύκολα.

— Δεν φοβάμαι τις νευρικές κρίσεις, βεβαιώνει την άνήσυχῃ ομήγυρη, και μπορώ να κάμω παρευθὺς καλά τη Μαργαρίτα. Λοιπόν, Μαργαρίτα, υπάκουσε, για τελευταία φορά!

Η Μαργαρίτα όμως αρχίζει να ξεφωνίζει σαν γουρουνάκι που το σφάζουν. Η κάμαρα γεμίζει κόσμο. 'Ο Σουλπίκια, ή Ζωή, ή Μαρία, ή Πουλχερία, όλοι τρέχουν να ιδούν τί συμβαίνει.

(Ακολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΕΛΟΥΝ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ;

Οί σοφοί, — ανθρωπολόγοι, φυσιολόγοι, ζωολόγοι, — ύστερ' από πολλές παρατηρήσεις και πολλά πειράματα, έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το γέλιο είναι ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του ανθρώπου, που τα ζώα δεν το έχουν. Και προέρχεται, λένε, το γέλιο από τη θέα ή

την ανάμνηση ευθύμων παραστάσεων, και γίνεται με γοργές και συνεχείς αναπνευστικές κινήσεις, ενώ οι φωνητικές χορδές είναι τεντωμένες. Γι' αυτό κι' ο άέρας που περνά απ' αυτές, δημιουργεί εκείνους τούς όξεις και γοργούς ήχους που άκούμε, όταν γελά κανείς δυνατά. Το γέλιο είναι άκούσιο, λένε οι φυσιολόγοι. Στη χαρά χαιρόμαστε αλλά δεν γελάμε. Ένώ σε κάτι εύθυμο, άστείο, γελάμε, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είμαστε και χαρούμενοι.

Τώρα, τα ζώα μπορούν να έχουν ευθυμες παραστάσεις και να γελούν μ' αυτές: Οί σοφοί πάλι άπαντούν: «Όχι, τα ζώα δεν γελούν καθόλου!

Η άρκουδά που ξεραίνεται στα γέλια.

Κι' όμως, καθένας μας θα είχε πρόσχειρες αντιρρήσεις. Ποιος λ. χ. από μας δεν έτυχε να ξαφνιστεί, στο δρόμο, από τα χάχανα ενός παπαγάλου, που γελά με τούς διαβάτες; Η ακόμη ποιος δεν είδε ποτέ ένα άλογο ν' ανασηκώνει τ' άπάνω χέιλι του παι να δείχνει τα δόντια του, απaráλλαχτα σά να γελά και να μās περιπαίξει;

Ένας υπομονητικός Γερμανός κάθησε και συμπλήρωσε αυτές τις παρατηρήσεις. Είδε γάτα να γελά μ' όλο της το κέφι: είδε στο ζωολογικό Κήπο λεοπάδαλη να ξεχνά πως είναι άγριο θηρίο και ν' άνοίγει το στόμα της σ' ένα καλόκαρδο γέλιο: είδε κι' άρκουδά να ξεραίνεται στα γέλια, κυριολεκτικά! Αφίνω πια τις μαϊμούδες και τούς χιμπατζήδες που γελούν συχνότατα!

Όστε; Πρέπει να πούμε, ότι οι παρατηρήσεις αυτές βγάξουν ψεύτικα τα συμπεράσματα των σοφών; Όχι! 'Ο ίδιος Γερμανός, από καλύτερες παρατηρή-

Η λεοπάδαλη με το καλόκαρδο γέλιο.

σεις, πείθεται και μās βεβαιώνει, ότι τα ζώα αυτά, την ώρα που γελούν, δεν έχουν καθόλου κέφι και δεν οισθάνονται καμμιά ευθυμία. Πλησίασε, λέει, και πείραξε έλαφρά τη γάτα, την ώρα που γελούσε, κι' εκείνη πήγε να τον γκρατσούνισε μ' όλη την άγριότητα ενός θηρίου.

Έχει γούστο να γελάει, όταν είναι θυμωμένη! Το ίδιο παρατήρησε και σ' άλλα ζώα. Κι' ο παπαγάλος βέβαια, ξέρουμε όλοι, ότι γελά μόνο και μόνο για ν' απομνημθῇ τον ήχο του ανθρώπινου γέλιου. Ποιος έξέρει, αν τη στιγμή εκείνη ο κακόμοιρος δεν πεινά και δέ ζητά την τροφή του!

Το συμπέρασμα λοιπόν είναι ότι τα ζώα δεν γελούν, έστω κι' αν στα πρόσωπά τους παρατηρούνται καμμιά φορά οι κινή-

Η γάτα που γελά μ' όλο της το κέφι.

σεις του ανθρώπινου γέλιου. Το γέλιο είναι γνώρισμα και προνόμιο του ανθρώπου. Οι εικόνες ωστόσο των ζώων αυτών που γελούν, είναι άρκετά περιέργες και διασκεδαστικές.

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΧΑΡΑΥΓΗ

Φως χουσό απ' το βουνό λάμπει και χαράζει, και δροσιά στο ταπεινό λουλουδάκι στάζει.

Ξύπνησε μες στα κλαριά το μικρό πουλάκι, και πετάει όλο χαρά να λουστεί στο ρυάκι.

Χρυσή μέλισσα ξυπνά και καιρό δε χάνει, απ' ανθό σ' ανθό γυρνά και το μέλι φτιάχνει.

Πεταλούδα πλουμιστή από τ' ανθος βγαίνει, και πετάει έδω και κει τρισευτυχισμένη.

Κελαϊδούνε τα πουλιά, φέγγει πέρα ως πέρα, πλάνουν κι' οι άνθρωποι δουλειά στού Θεού τη μέρα.

Μ. Α. Σ.

παρά για λίγες λέξεις...) **Ίβαναν** (τά έλαβα όλα, ευχαριστώ πολύ, ξαναγράψε μου). **Ίαδα** (άναγκαιο κακό κι' ε' «μπόγιας των σκυλιών»· αλλοιώτικα· τὰ δέσποτα σκυλιά θά πλῆθαιναν, θά γέμιναν τούς δρόμους, δέν θά μάς άφιναν ήσυχία· έπειτα είναι και ή λύσσα πού θα μάς άπειλούσε). **Τιτσιάνον** (δέν ήταν κατά σύμπτωση πού πέτυχαν δυό Διαπλάσσοι και ο' αυτές τίς εξετάσεις· ήταν κατά... φυσικό νόμο). **Κάρμεν Σύλβα** (ώραιοτατα αυτά πού γράφεις για τόν Φυχάρη· κι' έγώ έλπίζω ότι θα φέρουν τό νεκρό του να τόν θάψουν στην Έλλάδα στο μέλλον τουλάχιστο, αν όχι τώρα· γιατί τήν Έλλάδα τή διευθύνουν άνθρωποι πού δέν λυτρώθηκαν άκόμα άπ' τίς προλήψεις ή πού δέν έχουν τό θάρρος να τό δείξουν). **Άγαπημένην** (πολύ μέ συγκίνησε τό γράμμα σου· εύχομαι να βρής σε μένα εκείνο πού ζητάς, εκείνο πού σου λείπει...). **Παναχού Παρόν** (αυτά όλα θά τά πω στο έρχόμενο). **Άνν Μάραν** (έστειλα 10 τετράδια). **Άδραν Δρόσου** (έλαβα τή φωτογραφία κι' είδα τί όρατο σχολείο πού έχετε!). **Χαλιμάν** (μέ μεγάλη ευχαρίστηση έλαβα γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρό· έλπίζω να μού γράφεις τώρα πιο συχνά). **Τζίναν** (πολύ εύλογη ή χαρά σου για τή νίκη πού χάρισε στην Έλλάδα ε' συμπατριώσης σου άθλητής· ε' κ. Ε. ευχαριστεί για όσα γράφεις). **Κυράν τής Θάλασσας** (δέν είμαι τόσο τυπική στις προθεσμίες· όσο δέν βγαίνουν τάποτελέσματα, δέχομαι). **Πρωτέα** (έκαμες καλά πού μού τό ξανάστειλες· θά τό δημοσιεύω). **Βαθυγάλην** (έστειλα). **Καραβέλαν** (σου ένέκρινα τό ψευδώνυμο, αλλά κομμάτια για τή Σελίδα δέν είναι τώρα δεκτά· άργότερα, να μού στείλεις άλλο, πού θά είναι και καλύτερο). **Άσπρη Μπαλαρίαν** (έστειλα· ευχαριστώ· ναι, ή συνδρομή μένει 100 δραχμές και για τό 1930). **Ρουμελιώτην** (τά έλαβα). **Διψώσαν Νεολαίαν** (έστειλα 5 φύλλα). **Τρικκαλινόν** (τά 10 τετράδια· κάνουν 80·8· ε' τόμος του 1900 80·100). **Ίππότην των Κύνων** (έστειλα 6 τετράδια). **Μουσείσαν** (ποιός τή χαρά σου λοιπόν! έστειλα 6 τετράδια). **Ήγγλεϊσαν, Άναστάσιον Καλόν, Μυστηριώδη Καβαλλάρην, Μονοκόκ** κτλ. κτλ. **Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 20' Οκτωβρίου, στο έρχόμενο.**

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, να τήν ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να μέ υποβάλλουν εις τόν κόπον και τό έξοδον να τό υπενθυμίζω στον καθένα ιδιαίτερος. **Η έγκαιρη ανανέωση τής συνδρομής είναι τό πρώτιστον χρέος του καλού συνδρομητού.**

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 246ου Διαγωνισμού. Το φύλλάδιον τούτου αι λύσεις είναι διατίται μέχρι τής 26 Δεκεμβρίου.

689. Τριπλόων Δεξιόχειρος
Τριών χωρών οι κάτοικοι,
—Τής πρώτης στην Έλλάδα,
Τής άλλης στην Ευρώπη,
Τής τρίτης στην Άσία,—
Με ταπεινά στολιστήκαν
Λουλούδια στην άράδα,
Και νά, τίς τρεις πατριδες τους
Έκάμαν—τί εύκολία!

Νάρκισσος

690. Μεταγραμματισμός
Νησάκι εκεί στο Αίγαίο
Άλλάζει τό κεφάλι του,
Κι' ανάβει φώς όραίο
Γιού φέγγει στ' άκρογαίλι του.

Νάρκισσος

691. Άνασυλλαβισμός
Τίς δυό συλλαβές της πόλη
Τής Ρωσσίας μεταθέτει
Και νησί, πού 'ναι περβόλι,
Ευθύς γίνεται, για ιδέ τη!

Νάρκισσος

692. Αίνιγμα
Προφήτης μέγας τό άρσενικό μου
Σταφίδα βγάξει τό θηλυκό μου,
Τόψαλε ό Όμηρος τό οδδέτερό
[μου.

(Κοίτα Ίστορία και Γεωγραφία,
Μά μη σε νοιάζει για όρθογρα-
[φία.)
Νάρκισσος

693. Χειρόμυλος

```

+ * * * *
+
* * + * *
* + *
+
* * * + * * *
* * * + * * *
* * * + * * *
* * * + * * *

```

Καθέτως, οι σταυροί, νήσος
του Αιγαίου· οι άστερίσκοι, μό-
ριον. Όριζοντίως, άστερίσκοι και
σταυροί, εκ των άνω κατά σει-
ράν: φυσικός λιμήν, νήσος, χη-
μικόν στοιχείον, νεοέλλην ποιη-
τής, άρχαίος ήρωας, λατίνος πε-
ζογράφος.

Γιάννης Δωδώνης

694. Κρυπτογραφικόν

12345678920= Νήσος.
297427 = Άγριον πτηνόν.
325520 = Άρχ. μυθιστοριο-
410020 = Πόλις. [γράφος.
56720 = Πόλις.
6789460 = Άπόστολος.
74120 = Μετεωρολογικόν.
8478927 = Φυτόν.
947720 = Ζών.
012896 = Επύρονημα.

Γιάννης Δωδώνης

975-697. Μεταμορφώσεις

1. Ό καιρός διά 4 μεταμορ-
φώσεων να γίνη χρόνος.
2. Ό λευκός διά 4 μεταμορ-
φώσεων να γίνη παύσις.
3. Τό τέλος δι' 7 μεταμορφώ-
σεων να γίνη άρχή.

Μαζί με τήν αλλαγήν, προσ-
θήκην ή άφαίρεσιν ενός γράμ-
ματος, έμπορεί νάλλάξη και ό
τόνος (άλγος-άγρός). Τά διπλά
θεωρούνται ως έν· (άλγος-άγος).
Γιάννης Δωδώνης

**698. Άκροστιχίς εξ έλλιπο-
συμφώνων και Φωνηεντόλιπον
εξ άκροστιχίδος.**

1. —Ό αο είναι πτηνόν.
2. —Ό αο είναι μυστήριον.
3. —Ό αο είναι κάτοικος Κρά-
τους Ευρωπαϊκού.
4. —Ό αο είναι φυσικόν φαι-
νόμενον.

Τάριχιν των λέξεων τούτων
άποτελούν Φωνηεντόλιπον του
τύπου * * — * *
του όποιου ζητείται ή λύσις.

Νάρκισσος

699. Έλλιποσύμφωνον

Λέγει ή Θεός:
ου- ηι- ο- οσα- υιου- ου- ου
— ου- ει- αιω.

Γιάννης Δωδώνης

700. Γρίφος

```

λ' λ' ος ος
Οί αν: ήν Ε λιν
λ' λ' ος ος
λ' ος

```

Γιάννης Δωδώνης

Διά τούς Γαλλομαθείς

701. Charade
Mon premier, métal precieux;
Mon second vient avec le temps
Mon tout est violent, desas-
[treux,
En hiver comme au printemps.

Μπλέ Μαζούρκα

702. Mots en Triangle
* * * * * = Grand poète d'Italie.
* * * * * = Grand continent.
* * * * * = Fleuve d'Egypte.
* * * * * = Pronom.
* * * * * = Voyelle.

Vertical. les memes.
Γιάννης Πούλιος
[Άπό έπαινεθείας Συλλογής
της Μεγάλης Τάξεως]

ΑΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. Άσκησ. του φύλ. 32

475. Μένιπλος (μένει, πώς;) —
476. Αειδείς (αί, δεύτε, ε.) —
477. Σίτος-Σύρος. — 478. Πυξός.
479. Κ Α Ω Θ Ω πυξίς. — 480.
Λ Υ Κ Ο Σ 481. 1. Κα-
Ω Λ Ε Ν Η κός, καλός,
Ε Λ Α Τ Η κάλος, άλ-
Μ Ι Ν Ω Σ λος, άλος,
Κ Λ Ο Η Η Φάυλος, φαυ-
Θ Α Σ Ο Σ λος. 2. Όνος,

φόνος, φόρος, φάρος, λάρος,
λάκος, λίκος. — 482. -486. Διά
του Δ: όδός, δρᾶσις, δέρνω, ά-
δην, Άδης. — 487. ΕΛΛΑΣ (*Ε-
πος, Έλιτικός, Άηλος, Άλια-
μιν, ΡόδοΣ.) — 488. Δικαιοσύνη
άσκε έργω και λόγω. — 489. *Η
Σηστός ήτο πόλις (εις εις τό, σύ,
τόπο λ' εις. — 490. SEINE -
BERNE Sebastopol, EIE-
phant, IsRaël, NaNtes, Egrie.)

— 491. Le père est le compa-
dant de la famille.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηταί παρακαλούνται να
δηλώνουν άμέσως τήν νέαν των
διεύθυνσιν εις τό γραφείον μας
άποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά
τήν έκτύπωσιν τής νέας ταινίας.
*Άλλως δέν ευθύνόμεθα διά τήν
άπώλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πού λέξεις με άπλ-
στοιχεία 8. 6 τό έλάχιστον· τίμημα.
Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-
ξίς, με παχα δε στοιχεία λεπτά 70 και
με κεφαλαία 80. 1.
*Ο χωριστός στίχος 80. 3.
Η προληρωμή είναι άπαραίτητη.

/ΚΘ — 938

**ΕΙΣ ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ ΤΙΜΗΝ ΖΗΤΕΙ-
ΤΑΙ Ο 10ος ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ Α'
ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ**
(1886-Β'). ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ κ. Α. Κ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

/ΚΘ — 939

Ο Ίππότης των Κύνων άλληλογράφει
και ανταλλάσσει Μ. Μυστικά με όλους.
ες Σταράτη, Μ. Άλέξανδρε, Άστέρα, σάς
ζέρει. Γράψατε εις Δημήτριον Προγούλν.
Χανιά Κρήτης, (διά Ι. Κ.)

/ΚΘ — 960

ΜΙΚΡΟΜΕΓΑΛΗ, άγαπάς, έλέω, πολύ τά λα-
τινικά, ε; πρόσχε όμως, γιατί μ' αυτό
δείχνεις, ότι omne ignotum pro magnifi-
co. Intellegisti? Άλληλογράφουμε: Άν-
ταλλάσσουμε Μ. Μυστικά σ' όποια γλώσσα
θέλεις: Γράψε Α. Χαρβαλία, Πόστ Ρεσ-
τάντ, Άθήναι.

/ΚΘ — 961

Άλληλογράφω με όλους και όλες. Γράψτε
Α Χαρβαλία, Πόστ Ρεστάντ, Άθήναι.
ΝΟΤΙΤΙΜΟΥΑΝΣ

/ΚΘ — 962

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: Σε κάρτες από έρ-
γα ζωγράφων, ή φωτογραφίες καλλι-
τεχνών. Συμμετοχή δωρεάν. Δίσις: Προ-
φήτη Ήλια 8. Θεσσαλονίκη. Συνομιλήθη.
Φιλόσοφ. Μικρομέγαλη. Τρελλά Φοιτητά-
κι, άλληλογράφουμε: Θεϊκό Δοξάρι

/ΚΘ — 963

Στούς στείλντας: Άγγελον Ευτυχίας
Αίγλην. Έλληνόταϊδα, Άφριμέων Κό-
μα. Γόσσαν Άθων. Μουσείσαν. Τζίναν.
Όρεανούλν. Κοίκαλν Χελανδρίου. —
στειλα. Δακρυμένη Ματιά, ποιά ή Δίσις
σου: Περιμένη από τούς άλλους.

/ΚΘ — 964

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ. Έβου-
δούσαν: 1ον βραβείον ΟΜΟΠΟΝΔΙΑ
ΝΕΟΡΑΙΑΣ. 2ον ΤΟΥΚΝΙΔΑ. 3ον ΕΝΟΤΙΣ ΕΛΛΗ-
ΝΟΠΟΝΑΗ. Εύχρηστούμεν όλους.
Με άγάπη: Κένταυρος, Ναπολέων

/ΚΘ — 965

Ξενιτεμένο Ήπειρωτάκι, Τζών Μονα-
— κη, Μαντοράσκου, Σχεπασμένη Χόδο-
λη. Άεροπόνο, Τρίκ- τοΐκ. Άραπίτσα,
Σχερτσόζικη Μικρούλα, Ρουμελιώτη, Κρα-
νούκεον Λάδρον, τί γίνεστε; γιατί δέν
γράφετε τόσον καιρό; να περιμένω
ΦΑΝΦΑΝ ΑΑ ΤΟΥΑΠ

/ΚΘ — 966

Γόσδιε Δεσμέ, Κυρά Κυραλίνα, Γον-
δολιέρα, Έλιάν, Γεώργιε Άβέ-
σση, Ροδη Σύραν, Άργυρέπουλε:
Άλληλογράφουμε; Στείλετε: Άλίκη Πο-
λίτη, Κέρκυρα, διά: Βαθυγάλην

/ΚΘ — 967

Ποιός θά τό πιστεύει, Μικρομέγαλη,
πως ή θρυλική Άτλαντίς του Πλάτω-
νος δε βούσκεται πιά στα βάθη του Ά-
τλαντικού; Θαύμα θαυμάτων! Επιδεί-
σθηκε στόν... Τιτανικό και κατευθύνη-
ται όλοταχός προς τή Μεσόγειο... Ό
Ίνδος φιλόσοφος Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ,
τόν όποιο συνήντησα τελευταίως στη Μασ-
σαλία, είχε τήν καλοσύνη ή πού πη, πώς,
κατά τή γνώμη του, ή Άτλαντίς θά σηπ-
νωθή στο Αίγαίο... Μαγισούλευσε,
ήπερευχαρίστω, μα τί να πώ: Άν έγγυθ-
θή κανένας Χριστιανός ότι δε θά πάθης
συγκοπή... Μεγάλη Μακεδονική Δυ-
ναστείον, πόσοι άκούσθηκαν να μιλοϋν
για τή σελήνη!... Μ' έννοείτε, μαρά μοι:
Άν όχι, ρωτήστε τίς νταντάδες σας... ή
τό πανεπιστήμιο τής Όξφόρδης!

ΓΟΡΑΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

ΜΗ ΑΝΕΜΟΝΕΙΤΕ πώς κάθε παρα-
γγελία σας, για να έντελείται άμέσως,
πρέπει να συνοδεύεται και με μία τυπωμέ-
νη ταινία, άπ αυτές πού σάς στέλλομεν τό
φύλλο κάθε έβδομάδα.